

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014 r.

sprawy T. R.

skazanego za przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. i art. 159 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 września 2013 r., sygn. akt II AKa [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. akt XVI K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja została oddalona, albowiem podniesione w niej zarzuty nie mają charakteru zarzutów kasacyjnych, a ponadto są niezasadne w stopniu oczywistym.

W kasacji tylko pozornie skarżący stawia zarzuty o charakterze procesowym, gdyż w rzeczywistości kwestionuje ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k., jest niedopuszczalne. Skarżący chce jednak ten zakaz obejść, formułując zarzuty dotyczące obrazy art. 170 § 1, art. 167, art. 5 § 2 i art. 410 k.p.k. związane z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów.

Trzeba jednak podnieść, że kwestia sprawstwa oskarżonego co do popełnienia przypisanego mu przestępstwa była przedmiotem kontroli odwoławczej w związku z podobnie sformułowanymi zarzutami apelacji. Sąd odwoławczy prawidłowo rozważył te zarzuty i dał temu wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Natomiast skarżący w kasacji nie zakwestionował skutecznie sposobu przeprowadzenia w tym zakresie kontroli odwoławczej, gdyż nie postawił zarzutu obrazy art. 433 § 2 w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., tylko domagał się przeprowadzenia trój instancyjnej kontroli odwoławczej (nieznanej procedurze karnej). Ponownie bowiem postawił zarzuty o charakterze apelacyjnym, które są adresowane do Sądu pierwszej instancji, gdyż kwestionuje się w nich podstawę dowodową wydanego przez ten Sąd wyroku, która przecież nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej (art. 519 k.p.k.).

Należy tylko zauważyć, że Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu naruszenia art. 170 § 1 w zw. z art. 167 k.p.k. i w sposób trafny wskazał powody jego nieuwzględnienia. Natomiast w wypadku zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., przepis ten odnosi się do „wątpliwości” sądu, a nie stron, czy ich przedstawicieli procesowych. Dlatego też w orzecznictwie Sądu Najwyższy wskazuje się, że sytuacja równoznaczna z „nie dającymi się usunąć wątpliwościami” jest kategorią obiektywną w tym sensie, iż ani zasady logicznego rozumowania, ani zasady doświadczenia życiowego lub nauki, nie pozwalają usunąć określonego faktu. Nie ma to zatem nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej. Oceny te nie powodują powstania stanu „nie dających się usunąć wątpliwościami” i tym samym nie kreują zarzutu naruszenia prawa procesowego (por. postanowienie z dnia 15 kwietnia 2004 r., II KK 369/03, Lex nr 109464). Podnoszone w kasacji wątpliwości co do wiarygodności poszczególnych dowodów nie są więc wystarczające do uznania za zasady zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Do tej też kwestii odniósł się w sposób prawidłowy Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Przedmiotem kontroli odwoławczej były również ustalenia faktyczne oceniane przez pryzmat ujawnionych na rozprawie dowodów (art. 410 k.p.k.). Istotne dowody co do sprawstwa oskarżonego były analizowane przez Sąd odwoławczy, który wskazał, dlaczego w tym zakresie nie uznał apelacji za zasadną. Odmienne w tej

kwestii stanowisko skarżącego stanowi tylko czystą polemikę z prawidłowo przeprowadzoną kontrolą odwoławczą.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.

[aw]